వెంట వెళ్ళిన దెయ్యం!

వసుంధర

తలుపు తీశాడు రమాకాంతం.

"మీ యింట్లో వాటా కాళీ వుందని తెలిసింది—"

రమాకాంతం ఆ వ్యక్తివంక తేరిపార చూసి—

"ఫామిలీకి తప్ప మా యిల్లు అద్దెకివ్వం—" అన్నాడు.

"నేను, నా భార్య, ముసలి తల్లి, ఇద్దరు పిల్లలు—ఇదీ మా కుటుంబం—ఇల్లు చూపిస్తారా?" అన్నాడా వ్యక్తి.

"అద్దె నెలకు మూడువందలు—" అన్నాడు రమాకాంతం.

"ఇల్లు చూడనివ్వండి—" అన్నాడా వ్యక్తి.

"మూడొందలు అద్దె యివ్వగలరా?" రమాకాంతం రెట్టించాడు.

"ఇల్లు నచ్చితే ఇంకా ఎక్కువే ఇవ్వగలను...." అన్నాడా వ్యక్తి.

అప్పుడు రమాకాంతం కాస్త పక్కకు కదిలి—

"రండి—వాటా చూద్దురుగాని—" అన్నాడు. ఆ వ్యక్తి లోపలకు వచ్చాడు.

రమాకాంతం ఆయన్ను కూర్చోమని చెప్పి, లోపలకు వెళ్ళి తాళంచెవులు తీసుకుని వచ్చి — "ఏమీ అనుకోకండి—ఇల్లు మాకు పెద్దదయిందని సగం వాటా అద్దెకిస్తున్నాంగానీ—అద్దె కోసమని ఇల్లుకట్టలేదు. అద్దెకుండే వాళ్ళూ మేమూ సహజీవనం చేయాలి—అందరికీ ఒకటే వీధి గుమ్మం—" అంటూ పక్క వాటా దగ్గరకు తీసుకు వెళ్ళాడు. తలుపు తాళం తీస్తూ—"మంచి సెంటర్లో వున్న మూలాన మా యింటికి మంచి డిమాండు. ఇల్లు ఖాళీ అయి ఇరవై నాలుగు గంటలు కాలేదు. అప్పుడే చూసుకుందుకు నలుగురొచ్చి వెళ్ళారు—" అన్నాడు.

ఆ వ్యక్తి రమాకాంతం చెప్పే మాటలన్నీ మౌనంగా వింటున్నాడు. ఈ రోజుల్లో అద్దెకిల్లు దొరకడం గగనంగా వుంది. ఏమంటే ఏం తప్పోనని భయపడుతూ విసుగును మనసులోనే భరిస్తూ నిలబడ్డాడు.

రమాకాంతం తాళంతీసి తలుపు తెరిచాడు. ఆయన వెనుకే ఆ వ్యక్తి కూడా అడుగులు వేశాడు. ఉన్నట్లుండి రమాకాంతం ఓ వెర్రికేక పెట్టాడు. ఉలిక్కిపడిన ఆ వ్యక్తి కూడా ఓ వెర్రికేక పెట్టాడు.

తలుపు తీయగానే ఆ గదిలో నేలమీద వెల్లకితలా పడివున్న యువతిని చూడడానికి రమాకాంతానికి అంత సేపు పట్టడానికి కారణం ఆయన మాటల ధోరణిలో వుండడం. పడివున్న ఆ యువతి గుండెల్లోకి కత్తి దిగి వుంది. రక్తం ఇంకా ఆరినట్లు కనబడదు.

"హత్య!" అద్దెకొచ్చిన వ్యక్తి వెనక్కి తిరిగి పరుగెత్తాడు అరుస్తూ.

2

పోలీసులు వచ్చి అన్నివిధాలా పరీక్షలు చేసి వెళ్ళారు.

చనిపోయిన యువతి ఎవరో రమాకాంతానికిగానీ, ఆ వీధిలో వాళ్ళకుగానీ తెలియదు. ఆ గది తలుపులు తాళంవేసి ఉండగా హత్య జరిగింది. హంతకుడు ఎప్పుడు ఎలా అక్కణ్ణించి పారిపోయాడో తెలుసుకొనడం కష్టంగా వుంది. గదిలో ఏ విధమైన ఆధారాలూ లేవు.

పరిస్థితి విచారించాక పోలీసులు రమాకాంతాన్ని అనుమానించారు.

"మీ సమాధానాలు సంతృప్తికరంగా లేవు. మీ యింట్లో ఎవ్వరికీ తెలియకుండా ఈ యువతి ఇక్కడ చచ్చిపడుండే అవకాశంలేదు. మీకింకా కొంత అవకాశమిస్తున్నాను. రేపు మధ్యాహ్నానికల్లా నాకు నిజం తెలియాలి—" అన్నాడు పోలీసు ఇన్స్పెక్టర్.

రమాకాంతం గది తలుపులు తీసిన సమయం ఉదయం ఎనిమిదిన్నర. డాక్టరు అంచనా ప్రకారం హత్య ఏడున్నర, ఎనిమిది గంటల మధ్య జరిగింది. అది ఆత్మహత్య అనుకుందుకు వీల్లేదని—శవం వున్న పొజిషన్, మరణం సంభవించిన పద్ధతినిబట్టి డాక్టరు నిర్ణయించాడు.

ఇంట్లో ఎవరికీ తెలియకుండా ఇదంతా ఎలా జరుగుతుంది?

రమాకాంతం వాదనేమిటంటే—ఇంట్లో అన్ని వ్యవహారాలూ సర్వసాధారణంగా గడిచిపోయాయి. అంతా మామూలుగా ఉన్నారు. ఇంట్లో హత్య జరిగినట్లు తెలిస్తే తను పరాయి వ్యక్తికి పనికట్టుకొని శవాన్నెందుకు చూపిస్తాడు?

ఆయన వాదన సబబుగానే వున్నప్పటికీ మొగుణ్ణి కొట్టి మొగసాలకెక్కే వారెందరినో ఇన్స్పెక్టర్ తన

సర్వీసులో చూసి వున్నాడు. అందువల్ల — ఆ యువతి గురించి ఎంతో కొంత ఏదో విధమైన సమాచారం ఇవ్వవలసిన బాధ్యత రమాకాంతానికున్నది.

రమాకాంతం యింట్లో జనాభా చాలా మంది వున్నారు. ఆయన వయస్సు నలభై అయిదు. ఆయన భార్య శాంతమ్మ. వయసు నలభై — వారి పెద్ద కూతురు రమాదేవి వయసు సుమారు పాతిక ఉంటుంది. పుట్టింటికి వచ్చి వారం రోజులయింది. రెండోవాడు అబ్బాయి. ఇరవైమూడేళ్ళు. పేరు రఘు. బియ్యే ప్యాసవగానే ఓ ప్రయివేటు కంపెనీలో ఉద్యోగం వచ్చింది. మూడో అమ్మాయి విజయ వయసు ఇరవై వుంటుంది. పెళ్ళి సంబంధం నిశ్చయమయింది. బియ్యే ఫైనలియర్ చదువుతోంది. నాలుగో అమ్మాయి లక్ష్మికి పదహారేళ్ళు. ఇంటర్మీడియేట్ చదువుతోంది. అయిదవవాడు శ్యామలరావు వయసు పదకొండు. ఆరో తరగతి చదువుతున్నాడు.

ఇంతమందినీ ఇన్స్పెక్టర్ విడివిడిగానూ, సమూహంగానూ కూడా ఎన్నో ప్రశ్నలు వేశాడు. ఆ అమ్మాయెవరో ఎవ్వరూ చెప్పడంలేదు. బదులు చెప్పే పద్ధతిని బట్టి అంతా నిజమే చెబుతున్నారనిపిస్తోంది. ఆ పరిస్థితుల్లో ఇన్స్పెక్టర్కు రమాకాంతం కుటుంబం తప్ప ఆధారంలేదు. అందుకే ఆయన వాళ్ళను హెచ్చరించీ, బెదిరించీ వెళ్ళిపోయాడు.

పోలీసులు వెళ్ళిపోయాక రమాకాంతం కుటుంబ సభ్యులందర్నీ ఒకచోట సమావేశ పరచి తలపట్టుక్కూర్చున్నాడు.

"ఇన్స్పెక్టర్ చెప్పిందాంట్లో అబద్ధంలేదు. మనింట్లో

ఎవ్వరికీ తెలీకుండా ఆ పిల్ల అక్కడికెలా చేరింది? తెలిసినవాళ్ళు చెప్పకపోతే నేను జైల్లో కూర్చోవాలి!" అన్నాడాయన.

"బాగుందండీ—మీరు అనుమానించి, ఇన్స్పెక్టరూ అనుమానిస్తే మేమంతా ఏమైపోవాలి?" అంది శాంతమ్మ చిరాగ్గా.

"అలా చిరాకుపడకు. నువ్వే పోలీసు ఇన్స్పెక్టరనుకో. ఈ పరిస్థితిలో ఏం చేస్తావో చెప్పు!" అన్నాడు రమాకాంతం.

"నేనే పోలీసు ఇన్స్పెక్టర్నయితే ఇబ్బందేముంది? నా పిల్లలూ, నా భర్తా అమాయకులని నాకే తెలుస్తుంది గదా!" అంది శాంతమ్మ.

"అబ్బ—నీకు అర్థమయ్యేలా చెప్పడం కష్టం—ఆ పిల్ల ఎవరో మనింటికెలా వచ్చిందో, ఎవరు చంపారో ఎలా తెలుసుకోవడం? తెలుసుకోకపోతే నా చావు దగ్గరపడేలాగుంది!" అన్నాడు రమాకాంతం.

సరిగ్గా ఆ సమయంలో కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది.

"మళ్ళీ పోలీస్ ఇన్స్పెక్టరేమో?" అన్నాడు రఘు.

"కాదు. ఎవరో యిల్లు అద్దెకి చూసుకుందుకు వచ్చి ఉంటారు—" అంది రమాదేవి. కానీ ఆమె కళ్ళలో భయం స్పష్టంగా కనబడుతోంది.

"నువ్వెళ్ళి తలుపు తీసి—ఇప్పుడిల్లు అద్దెకివ్వడంలేదని చెప్పిరా!" అన్నాడు రమాకాంతం, ఆఖరివాడు శ్యామలరావు నుద్దేశించి.

"నాకు భయం — అన్నయ్యను వెళ్ళమనండి!" అన్నాడు శ్యామలరావు.

అతడివాక్యం పూర్తికాకుండనే రఘు లేచి వెళ్ళి

తలుపు తీశాడు.

బయట ఒక అపరిచిత యువకుడు నిలబడివున్నాడు. అతడికి సుమారు పాతికేళ్ళ వయసుంటుంది.

"నా పేరు ఆనందరావు. రమాకాంతంగారితో మాట్లాడాలి. ఒక్కసారి పిలుస్తారా?" అన్నాడతను.

"ప్రస్తుతం మేము ఇల్లు అద్దెకిచ్చే ఉద్దేశ్యంలో లేము—" అన్నాడు రఘు.

"నేనొచ్చింది ఇంటి కోసం కాదు. హత్య గురించి మాట్లాడడానికని చెప్పండి...." అన్నాడు ఆనందరావు.

రఘు ఒక్క క్షణం భ్రమాన్వడిపోయాడు. తర్వాత ఆనందరావు వంక ఎగాదిగా చూశాడు. ఉన్నట్లుండి ఒక్క పరుగున లోపలకు వెళ్ళి—"నాన్నా—ఎవరో ఆనందరావుట. మీతో హత్య గురించి మాట్లాడతాడట" అన్నాడు.

అంతా ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడ్డారు. రమాకాంతం గారు చటుక్కున లేచి నిలబడ్డాడు. ఆయన ముందు నడుస్తూంటే ఆ ఆగంతకుణ్ని చూడడానికి అంతా ఉబలాటపడుతూ వెనకనే నడిచారు.

"నమస్కారమండి — మీరే రమాకాంతంగారను కుంటాను. పది నిమిషాలు మీతో మాట్లాడాలి!" అన్నాడు ఆనందరావు.

రమాకాంతం, ఆనందరావు ఒక గదిలోకి వెళ్ళారు.

"మీకు వచ్చిన యిబ్బంది విన్నాను. మీకు సాయ పడాలని వచ్చాను—" అన్నాడు ఆనందరావు సూటిగా రమాకాంతం మొఖంలోనికి చూస్తూ.

"నాకు ఎలా సాయపడగలవు?" రమాకాంతం అను మానంగా అడిగాడు.

"డబ్బు తీసుకుని!" అన్నాడు ఆనందరావు నిర్లిప్తంగా.

"నాకు అర్థంకావటంలేదు—" అన్నాడు రమాకాంతం.

"ఇందులో అర్థంకావడానికేముందండీ — చాలా సింపుల్! ఇన్స్పెక్టర్ మిమ్మల్ని చనిపోయిన యువతి వివరాలు చెప్పమన్నాడు. మీకేమీ తెలియదంటున్నారు. అందులోని నిజానిజాలు మీకే తెలియాలి. ఒక వేళ ఆ హత్య మీరేచేసినా చేసి వుండవచ్చు. అదంతా నాకు అనవసరం. ఆ అమ్మాయెవరో నాకు తెలుసు. ఆ హత్య నేను చేశాను. ఆ రెండూ ఒప్పుకుంటాను. పదివేల రూపాయలు నాకివ్వండి—" అన్నాడు ఆనందరావు.

"ఆ హత్య నువ్వు చేశావంటే పోలీసులెలా నమ్ముతారు?" అన్నాడు రమాకాంతం.

"కథలు నేను కల్పించగలను. ముందు పదివేలు ఇవ్వండి. ఆ తర్వాత పోలీసుల్ని నేను నమ్మిస్తాను—" అన్నాడు ఆనందరావు.

"డబ్బు తీసుకొని మోసంచేస్తే?"

"చేయకుండా మీకో ఉపాయముంది. హత్య జరిగిన గది తలుపుల మీద నా వేలిముద్రలు పడేలా చేసి పోతాను—" అన్నాడు ఆనందరావు.

"పదివేలకోసం హంతకుడిననిపించుకొని ఉరికంబం ఎక్కుతావా?" అన్నాడు రమాకాంతం అనుమానంగా.

"బ్రతికుంటే పైసా విలువచేయను నేను—" అన్నాడు ఆనందరావు.

కాసేపు రమాకాంతానికీ, ఆనందరావుకీ వాదన జరిగింది. ఆఖరికి రమాకాంతం, ఆనందరావుకి డబ్బివ్వ

డానికి ఒప్పుకొన్నాడు.

ఆనందరావు బయటకు వచ్చి హత్య జరిగిన గది తలుపులమీద తన కుడి చేయి అన్చి—"దుమ్ము బాగా వుంది. వేలి ముద్రలు బాగా పడ్డాయి—" అన్నాడు.

రమాకాంతం అతడికి ఇంట్లోంచి పదివేలు తెచ్చి యిచ్చి "ఎంతో కష్టపడి సంపాదించిన డబ్బిది నాకు. గతిలేక నీకు ఇస్తున్నాను. ఇప్పుడు నీ కథేమిటో చెప్పు!" అన్నాడు.

ఆనందరావు డబ్బు జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

"నేనో గ్రాడ్యుయేట్ ని. ఉద్యోగంలేదు. ఓ పేదింటి అమ్మాయిని ప్రేమించానని చెప్పి వాళ్ళింట్లో మకాంపెట్టి రోజూ ఫ్రీగా భోజనం లాగిస్తున్నాను. ఉద్యోగం రాగానే పెళ్ళి చేసుకుంటానని చెప్పాను. ఈలోగా ఓ లక్షాధికారి కూతురు నన్ను ప్రేమించింది. ఆమె తండ్రికి కూడా నేను నచ్చాను. ఈ అదృష్టాన్ని నేను వదులుకోదల్చుకోలేదు. ఈ సంగతి చూచాయగా నా పేద ప్రియురాలికి తెలిసింది. లక్షాధికారి దగ్గర నా రంగు బయటపెడతానని బెదిరించింది.

నామీద ఎలాంటి ఫిర్యాదు వచ్చినా లక్షాధికారికి అనుమానం వస్తుంది. నా జీవితం నాశనమవుతుంది. అందుకని నేను నా ప్రియురాలిని చంపాలనుకున్నాను. ఆమెను మాయమాటలతో మోసగించాను. లక్షాధికారి కూతురిపై ప్రేమంతా నటన అని చెప్పి నమ్మించాను. మీ యిల్లు ఎన్నుకున్నాను హత్యకు. ఓ రోజు రాత్రి నా ప్రియురాలిని మంచి మాటలతో వంచించి మీ యింటిదాకా తెచ్చాను. మీ యింట్లో పిల్లలు హాల్లో కంబైన్డ్ స్టడీస్ చేసుకుంటూ వీధి తలుపులు దగ్గరగా వేసి నిద్రపోయారు. ఆ సమయంలో చప్పుడు చేయ

కుండా మేమిద్దరం యింట్లో ప్రవేశించాం. నా దగ్గరున్న మారు తాళం చెవులతో పక్క వాటా తాళంతీసి లోపలకు వెళ్ళాను.

ఉదయం ఆమెను హత్యచేసి తెలివిగా అక్కణ్నించి బైటపడ్డాను. మీ హాల్లో జనసంచారం తక్కువ. అందువల్ల ఆ వాటా తాళం వేసి బయటపడటం నాకు కష్టం కాలేదు. అదీ కథ.... ఈ కథలో చిరు లోపాలున్నాయి. వాటన్నింటినీ తెలివిగా సద్దుకుంటాను—" అన్నాడు ఆనందరావు. అతడి కళ్ళలో బెంగ, భయం ఏమీ లేవు.

"ఈ పదివేలూ ఏం చేసుకుంటావు?" అన్నాడు రమాకాంతం.

"నావాళ్ళకిచ్చుకుంటాను. కాసేపటిలో మా తాలూకు మనిషి ఒకడు వస్తాడు. అతనికి డబ్బిచ్చి పంపేస్తాను. నేను మీ యింట్లో వుండిపోతాను. మీరు నన్ను తాళ్ళతో బంధించుకోండి. రేపు ఇన్స్పెక్టర్ రాగానే నన్నప్పగించండి—" అన్నాడు ఆనందరావు.

రమాకాంతం నిట్టూర్చి-"నీ కథ చాలా తమాషాగా వుంది. కానీ నాకు నీ గురించి జాలిగా కూడా వుంది—" అన్నాడు.

"నామీద మీరు జాలిపడనవసరం లేదు. పోలీసుల్నించి తప్పించుకు పారిపోవడం నాకు వెన్నతో పెట్టిన విద్య!" అన్నాడు ఆనందరావు.

దీనికి రమాకాంతం ఇంకా ఆశ్చర్యపోయాడు.

"ఇది నా వృత్తి. ఇబ్బందుల్లో ఉన్న వాళ్ళను ఆదుకుంటాను. డబ్బు తీసుకుంటాను. అమాయకులమీది నేరం నా మీదకు మళ్ళిస్తాను. ఇప్పుడు పోలీసుల దృష్టి నా

మీదకు మళ్లుతుంది. నేను పారిపోతే నా గురించే వేట ప్రారంభమవుతుంది. మీకు పోలీసుల బెడద తప్పుతుంది" అన్నాడు ఆనందరావు. చిన్న పిల్లలకు రహస్యాలు దాచే శక్తి వుండదు కాబట్టి ఈ విషయం ఆనందరావుకూ, రమాకాంతానికీ మధ్య వుండిపోవాలని చెప్పాడు ఆనందరావు. రమాకాంతానికీ అది కూడా సబబుగానే అనిపించింది.

కాసేపటికి ఆనందరావు మనిషి వచ్చి డబ్బు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

ఆనందరావు ఆ యింట బందీగా వుండిపోయాడు. మర్నాడు పోలీస్ ఇన్స్పెక్టరు వచ్చినపుడు ఆయనకు రమాకాంతం ఆనందరావును అప్పజెప్పాడు.

ఇన్స్పెక్టర్ ఆశ్చర్యపోతూ-"ప్రపంచంలో ఎలాంటి విచిత్రాలుంటాయి! ఇది నేను ఏ మాత్రమూ ఊహించని సంఘటన!" అన్నాడు.

ఆయన ఆనందరావుని తీసుకుని వెళ్ళిపోతూంటే రమాకాంతం తేలికగా నిట్టూర్చలేకపోయాడు. పదివేల రూపాయలకు తన ప్రాణాలు పణంగా పెట్టే వృత్తిని స్వీకరించిన ఆనందరావంటే ఆయనకు జాలిగా కూడా వుంది.

3

రమాకాంతం ఆ హత్య కేసుగురించి మరిచిపోవడానికే ప్రయత్నించాడు. ఆ కేసు ఏమవుతోందనిగానీ, ఆనందరావు ఏమయ్యాడోగానీ ఆయన తెలుసుకుందుకు ప్రయత్నించలేదు. ఎటొచ్చీ తనింట్లో చనిపోయిన ఆ యువతి ఎవరో తెలుసుకోవాలని మాత్రం ఆయనకుందేది. ఆమె ఎవరో? ఎందుకు హత్య కావించబడిందో? అసలక్కడకు

ఎలా చేరిందో?

ఆనందరావు అభూతకల్పనను ఇన్స్పెక్టర్ నమ్మి వుండవచ్చు. కానీ అది అసాధ్యమని రమాకాంతానికి తెలుసు. మొత్తం కథంతా ఆయనకు మిస్టరీగానే వుండి పోయింది.

ఈ గొడవ జరిగిన పదిరోజులకు ఆ యింట్లో మాధవ రావు సకుటుంబంగా అడుగు పెట్టాడు. మాధవరావు కొత్తగా పెళ్ళయినవాడు. అతడి భార్య అందమైనది. వాళ్ళు తప్ప అక్కడ యింకెవ్వరూ లేరు. అతడి ఉద్యోగం మంచిదేమో — మూడువందల రూపాయల అద్దెకు అతను మాట్లాడకుండా అంగీకరించాడు.

మాధవరావు భార్య కుసుమ కలుపుగోలు మనిషి. ఆమె కళ్ళు ఎంతో అమాయకంగా వుంటాయి. మాటల్లో కల్మషం స్ఫురించదు. భర్త ఆఫీసుకు పోగానే ఆమె తన కాలంలో ఎక్కువ భాగం రమాకాంతం యింట్లోనే గడిపేది. ఆమె మంచి చిత్రకారిణి. మనిషిని చూసి బొమ్మ వేయగలిగేది. విజయకూ, లక్ష్మికీ కూడా చిత్ర లేఖనం మీద మంచి ఆసక్తి వుండడంవల్ల రోజూ ఆమెతో కలిసి చాలాసేపు గడిపేవారు.

ఒక రోజు కుసుమ వారిద్దరితోనూ మాట్లాడుతూ—

"మీ యింట్లో దెయ్యం వుంది—" అంది నెమ్మదిగా.

"దెయ్యమా?" అంటూ విజయ, లక్ష్మి కూడా ఒకే పర్యాయం ఉలిక్కిపడ్డారు.

"అవును. నేను రాత్రి చూశాను...." అంది కుసుమ.

"సత్యబద్ధం చెబుతున్నావ్?!" అంది లక్ష్మి.

"లేదు. నీమీదొట్టు—" అంది కుసుమ.

"ఎలా వుంది దయ్యం?" అంది విజయ.

"ముఖం స్పష్టంగా కనబడలేదు. జుట్టు విరబోసుకుని వుంది—" అంది కుసుమ.

"నీకు భయం వేయలేదూ?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది లక్ష్మి.

"ఏమో — చిన్నప్పట్నుంచీ నాకు భయమంటే తెలియదు. చిన్నతనంలో కూడా ఒకటి రెండుసార్లు దెయ్యాల్ని చూశాను. అయితే యింత దగ్గర్నుంచి ఎప్పుడూ చూడలేదు...."

"అసలేం జరిగిందో చెప్పు...." అంది విజయ.

"రాత్రి నిద్రపోతూంటే ఉన్నట్టుండి మెలకువ వచ్చింది. గదిలో ఏదో అలికిడి అవుతున్నట్లనిపించింది. కళ్ళు విప్పి చూస్తే జుట్టు విరబోసుకుని అటూ ఇటూ గదిలో తిరుగుతున్న ఓ యువతి కనబడింది. ఆమె పాదాలు నేలమీద ఆనడంలేదు. వెంటనే గ్రహించేశాను అది దెయ్యమని! కుతూహలంగా పరిశీలించి చూడ బోయేంతలో అది మాయమయింది...."

"మాధవరావుగారిని లేపావా?" విజయ అడిగింది.

"లేదు. ఆయనకు దెయ్యాలంటే చచ్చేటంత భయం...." అంది కుసుమ.

విజయ, లక్ష్మి ఫక్కున నవ్వి—"నువ్వు తమాషా చేస్తున్నావు. అంతా అబద్ధం. అవునా?" అన్నారు.

కుసుమ అప్పటికేమీ మాట్లాడలేదు. కానీ తర్వాత నాలుగు రోజులకి ఆమె వాళ్ళతో — "మీ యింట్లో దెయ్యముంది. అందుకు సందేహంలేదు—" అని చెప్పింది.

"ఏమయింది?" అనడిగారిద్దరూ.

"దెయ్యం రోజూ రాత్రి పన్నెండింటికి వస్తోంది. గదిలో కాసేపు అటూ యిటూ పచార్లుచేసి వెళ్ళిపో

తోంది—" అంది కుసుమ.

విజయకూ, లక్ష్మికీ గుండెలదిరాయి. కుసుమ ఎంతో తాపీగా చెబుతోందంటే అది నిజమని వారికి నమ్మకం కుదరడంలేదు.

ఆ మర్నాడు మాధవరావు ఆఫీసు పనిమీద టూర్ వెళ్ళాడు. కుసుమ తనకు సాయంగా పడుకోమని విజయనూ, లక్ష్మినీ కోరింది. వారిద్దరూ అంగీకరించారు. అప్పుడు వారికి దెయ్యం సంగతి గుర్తులేదు. కానీ రాత్రికి గుర్తొచ్చింది.

"మాకు భయంగా వుంది—" అంది విజయ.

"అది ఎవర్నీ ఏమీ చేయదు. కాసేపు అటూ యిటూ పచార్లు చేసి వెళ్ళిపోతుంది—" అంది కుసుమ—"అయినా మీరు నా మాటలు నమ్మడంలేదుకదా—నిజానిజాలు ఈ రోజు తెలుసుకుంటారు."

ఎనిమిదికల్లా భోజనాలు చేసి ముగ్గురూ పక్క ఎక్కారు. పదిదాకా కబుర్లు చెప్పుకొని అప్పుడు నిద్రలో పడ్డారు.

ఓ రాత్రివేళ కుసుమ విజయనూ, లక్ష్మినీ ఇద్దర్నీ గిల్లి లేపింది. వాళ్ళు ఏదో అనబోతూంటే చప్పుడు చేయ వద్దన్నట్లు వారించింది. ఇద్దర్నీ మంచానికటువైపు చూడ మంది.

ఒక ఆకారం గాలిలో తేలిపోతున్నట్లుగా గదిలో అటూ యిటూ తిరుగుతోంది. ఆమె జుట్టు విరబోసుకొని వుంది. ముఖం చూసే ధైర్యం కూడా చాలలేదు ఆ అక్కాచెల్లెళ్ళకు. ఇద్దరూ చటుక్కున కళ్ళు మూసు కొన్నారు. కిక్కురు మనలేదు. అలా కొద్ది క్షణాలు గడిచేక—"ఇంక కళ్ళు తెరవండి—దెయ్యం మాయ

మయింది—" అంది కుసుమ.

భయం భయంగానే ఇద్దరూ కళ్ళు తెరిచారు. గదిలో ఎవ్వరూ కనబడలేదు. అయినా ఇద్దరూ మాట్లాడలేదు.

"నేను దాని ముఖం చూశాను. చాలా స్పష్టంగా కనబడింది—" అంది కుసుమ.

విజయ, లక్ష్మి కూడా వణికిపోతూ "నీకు భయంగా లేదూ?" అన్నాడు.

"భయపడ్డంవల్ల ప్రయోజనమేమిటి?" అంది కుసుమ.

"అవునూ—దెయ్యం సంగతి నువ్వు మీ ఆయనకూడా చెప్పకుండా మాకు చెబుతున్నావు. మమ్మల్నే భయపెట్టాలనా నీ ఉద్దేశ్యం?" అంది విజయ.

"అబ్బే—అది కాదు. ఆయనది మొద్దు నిద్దర. రాత్రి పడుకుంటే తెల్లారేదాకా నిద్రలేవరు. ఇంట్లో దెయ్యమున్నదన్నానంటే వాడిలిపోయి ఖాళీచేసి వెళ్ళిపోదామంటారు. ఇంత మంచి కంపెనీని యింత మంచి ఇల్లునూ వదులుకొని వెళ్ళడం నాకేమాత్రమూ ఇష్టంలేదు. ఆయనకు తెలియనంత కాలం ఈ విషయం రహస్యంగానే వుంచుతాను—" అంది కుసుమ.

"ఎలా వుంది దెయ్యం?" అంది లక్ష్మి.

"దాని రూపం ఇంకా నా బుర్రలో స్పష్టంగా మెదులోంది. తెల్లారి లేచేసరికి మర్చిపోతానో ఏమిటో బెంగగా వుంది. ఇప్పుడే దాని బొమ్మ గీస్తాను—" అంది కుసుమ.

"వద్దు. ఆ భయంకర రూపం చూస్తే ఇప్పుడింక నిద్ర పట్టదు—" అంటూ అక్కా చెల్లెళ్ళిద్దరూ ఆమెను వారించారు.

"అదేమీ భయంకరంగా లేదు. ఇంతో అంతో

అందంగా కూడా వుంది—" అంటూ కుసుమ సరంజామా తీసుకొని బొమ్మ గీయడం ప్రారంభించింది. ఆమెను వారించినప్పటికీ ఆ అక్కచెల్లెళ్ళిద్దరూ కుతూహలంగా ఆమెవంక చూస్తున్నారు.

పదినిమిషాల్లో కుసుమ బొమ్మ గీయడం పూర్తయింది. ఆ బొమ్మను చూస్తూనే విజయ, లక్ష్మి ఉలిక్కిపడ్డారు. ఆ దెయ్యం .... ఆ యువతి .... కొద్ది వారాలక్రితం ఆ వాటాలో హత్య కావించబడిన అనామకురాలు!

"ఏమిటలా ఉండిపోయారు? ఏం జరిగింది? ఈ మనిషి మీకు తెలుసా?" అనడిగింది కుసుమ ఆశ్చర్యంగా.

ఆమెకు నిజం చెప్పాలో చెప్పకూడదో అర్థంకాక అక్కచెల్లెళ్ళిద్దరూ ఇంకేమీ మాట్లాడలేదు. తర్వాత కాసేపటికి అంతా నిద్రకు పడ్డారు.

4

ఇంటిల్లపాదీ ఆ బొమ్మనే చూస్తున్నారు.

ఆ వాటాలో చనిపోయిన ఆ అమ్మాయి దయ్యమై యింట్లో తిరుగుతోందా? రమాకాంతంగారు వెంటనే కుసుమను పిలిచి మాట్లాడేరు. విజయకూ, లక్ష్మికీ చెప్పినట్లే ఆయనకూ చెప్పి—"ఇంతకీ ఆమె ఎవరు?" అనడిగింది కుసుమ.

"అవన్నీ నువ్వడక్కూడదు, చెప్పకూడదు...." అన్నాడు రమాకాంతం.

"పోనీలెండి. దయుంచి ఈ విషయం ఆయనదాకా పోనివ్వకండి. ఆయనకు దెయ్యాలంటే చాలా భయం. ఇల్లొదిలి పోదామంటారు. ఈ యిల్లు నాకు బాగా నచ్చింది. మనుషులూ నచ్చారు—" అంది కుసుమ.

"ఈ రోజు కాకపోతే రేపైనా అతడికి తెలియక పోదు. ఒకసారి దెయ్యాల కొంపగా పేరుపడిందంటే ఇంక ఈ యింటికెవరూ అద్దెకు రారు—" అన్నాడు రమాకాంతం.

"మరేం చేస్తారు?" అంది కుసుమ.

"దెయ్యాన్ని తరిమేస్తాను—" అన్నాడు రమాకాంతం.

"ఎలా?"

"ఎవరైనా మంత్రగాణ్ని పిలుస్తాను—"

కుసుమ గంభీరంగా—"మంత్రగాళ్ళమని చాలామంది మోసం చేస్తారు. డబ్బు నష్టమేకానీ వాళ్ళవల్ల ప్రయోజనముండదు. నాకు తెలిసిన ఓ పేరాసైకాలజిస్టు ఉన్నాడు. ఆయన సైన్సు ఉపయోగించి ఇలాంటివి అవగాహన చేసుకుంటాడు. మా ఊళ్ళో నాలుగు దెయ్యాలను వదిల్చాడు. కానీ ఆయన ఛార్జి ఎక్కువ."

రమాకాంతం ఆత్రుతగా ఆమె వంక చూశాడు. "ఛార్జి ఎక్కువంటే ఏ మాత్రం తీసుకొంటాడేమిటి?"

"దెయ్యానికి అయిదు వేలు చొప్పున పుచ్చుకొంటాడు...."

"అయిదు వేలే?" అన్నాడు రమాకాంతం- "ఇంతకూ ఆయన పేరు?"

"ప్రొఫెసర్ కర్మ!" అంది కుసుమ.

రమాకాంతం అప్పటికి వెళ్ళిపోయాడు. ఆయన మనసులో చాలాసేపు అవీ యివీ లెక్కలువేశాడు. ఆ అనామక యువతి ఎవరో కానీ తనను చాలా ఇబ్బందిలో పెడుతోంది. ఆమె తన యింట్లో చచ్చినందుకు ఆనందరావు అనేవాడికి పదివేలిచ్చుకొన్నాడు. ఇప్పుడు చచ్చి

దెయ్యమైనందుకు మరో ప్రొఫెసర్ కర్మకు అయిదు వేలిచ్చుకోవాలి. కానీ అదే మంచిదేమో!

మంత్రగాడిని తీసుకొనివస్తే చాలా హడావుడి అవుతుంది. వీధంతా దెయ్యం గురించి ప్రచారమవుతుంది. ప్రొఫెసర్ కర్మ అయితే మూడో కంటివాడికి తెలియకుండా దెయ్యాన్ని పారద్రోలగలడేమో?

అయితే రమాకాంతం తనూ ఒకసారి దెయ్యాన్ని స్వయంగా చూడాలని ఉబలాటపడ్డాడు. ఫలితంగా ఆ రాత్రి కుసుమ రమాకాంతం ఇంట్లో పడుకొంటే ఆయన మాధవరావు వాటాలో పడుకొని దెయ్యం కోసం ఎదురు చూడసాగాడు.

గదిలో అన్ని తలుపులూ వేసివున్నాయి. దెయ్యం ఎక్కణ్ణుంచి వస్తుంది? ఎలా వస్తుంది? వచ్చి ఏం చేస్తుంది?

రమాకాంతానికి పన్నెండు లోగానే చిన్న కునుకు పట్టింది. ఏదో అలికిడికి మెలకువవచ్చి చూసేసరికి గదిలో చూసేసరికి గదిలో అటూ యిటూ తిరుగుతున్న దెయ్యం కనబడింది. ఆయనకు కాలూ, చెయ్యీ కదలలేదు.

సహజంగా రమాకాంతం ధైర్యవంతుడు. కానీ యింత స్పష్టంగా దెయ్యాన్ని చూస్తానని ఆయన అనుకోలేదు. దెయ్యం ముఖాన్నాయన స్పష్టంగా చూశాడు. ఆ వాటాలో హత్య గావించబడిన యువతి అనడంలో సందేహం లేదు.

క్షణం పనిచేయడం మానేసినా రమాకాంతం బుర్ర చురుగ్గా పనిచేయసాగింది. అది నిజంగా దెయ్యమేనా, లేక మనిషా? మనిషే అయితే లోపలకెలా వచ్చింది? గదిలో అంత ధైర్యంగా ఎలా తిరుగుతోంది? అయినా

ఆమె శవాన్ని తను కళ్ళారా చూశాడు. తన కళ్ళ ముందే పోలీసులు తీసుకొని పోయారు. ఇంతలో ఈమె మనిషిగా ఎలా మారింది?

రమాకాంతం చటుక్కున మంచంమీంచి లేచాడు.

అటుగా వెడుతున్న దెయ్యం ఇటు తిరిగింది. లేచిన రమాకాంతం చటుక్కున మంచంపై కూలబడి కెవ్వుమని అరిచాడు.

దెయ్యం రూపం ఇప్పుడు మనోహరంగా లేదు. వికృతంగా వుంది. చూస్తూండగా ఆమె రూపమెలా మారింది?

రమాకాంతం భయంతో కళ్లు మూసుకొన్నాడు. ఆయన కళ్ళు తెరిచేసరికి దెయ్యం కనబడలేదు. ఆయన మంచంమీంచి కదలలేదు. కాళ్ళూ చేతులూ వణుకుతున్నాయి.

5

మర్నాడు యింట్లో దెయ్యం గురించి చర్చ మొదలయింది. రమాకాంతం మరో రోజు పడుకొని దెయ్యం అంతు తేలుస్తానన్నాడు. కానీ అందుకు శాంతమ్మ ఒప్పుకోలేదు. భార్య ఒప్పుకోదని తెలిసే ఆయన ధైర్యం మరింత పెరిగింది.

ఎంత డబ్బయినాసరే ఆ దెయ్యాన్ని వదిలించాలంది శాంతమ్మ.

దీనికి రఘు ఒప్పుకోలేదు. తనూ ఒక రోజు పడుకొని దెయ్యం సంగతి తేలుస్తానన్నాడు. శాంతమ్మ ససేమిరా అంది.

దాని జోలికి పోకుండా చూసి ఊరుకొన్నారంటే ఆ దెయ్యం ఏమీ చెయ్యదని కుసుమ చెప్పింది. అలాగే

చూసి ఊరుకొంటానని మాట ఇచ్చాకనే రఘుకి కూడా మాధవరావు గదిలో ఒక రాత్రి పడుకొనే అవకాశం వచ్చింది.

రాత్రి పన్నెండు గంటలవేళ అతనూ దెయ్యాన్ని చూశాడు. తండ్రిలా అతను భయపడలేదు. లేచి దెయ్యాన్ని సమీపించాడు.

చటుక్కున వికృతమైన ముఖంతో దెయ్యం అతడివైపు తిరిగింది. అప్రయత్నంగా ఒక్కడుగు వెనక్కు వేశాడు రఘు.

దెయ్యం రఘు వంకే చూస్తోంది. చేతులు చాపింది. కుసుమకోమలమైన ఆమె చేతివ్రేళ్ళకు పొడవాటి గోళ్ళు ఉన్నాయి.

రఘు ఆగి దెయ్యం వంకనే పరిశీలనగా చూస్తున్నాడు.

దెయ్యం రఘును సమీపిస్తోంది. రఘు దాని వంకనే చూస్తున్నాడు.

దెయ్యం అతణ్ని సమీపించి ఆగింది. ఆగకుండా అతడి కళ్ళలోకే చూడసాగింది. రఘు కొద్ది క్షణాలలాగే నిలబడి వున్నట్లుండి కెవ్వుమని అరిచాడు. తర్వాత అతడు భయంతో కాసేపు కళ్ళు తెరవలేదు. కళ్ళు తెరిచేసరికి దెయ్యంలేదు.

అతని కేక వింటూనే ఇంటిల్లిపాదీ తలుపులు తట్టేరు. ఆ తలుపు తీయాలంటే రఘు రెండు గదులు దాటి వెళ్లాలి. వెళ్ళడానికి అతడికి ధైర్యం చాలడంలేదు.

"రఘూ....రఘూ...." అందరి గొంతుకలూ వినబడుతున్నాయి.

రఘు మంచంమీంచి లేచాడు. ముందు నెమ్మదిగా

నడిచి గది తలుపు తీశాడు. తర్వాత రెండు గుమ్మాలు దాటాలి.

"రఘూ....రఘూ...." కేకలు వినబడుతున్నాయి.

అతను క్షణం తటపటాయించి ఒక్క పరుగున రెండు గుమ్మాలు దాటి తలుపుతీసి కుప్పలా కూలిపోయాడు.

"రఘూ, ఏమయిందిరా?" అంది శాంతమ్మ.

"అమ్మా—అది చాలా ప్రమాదకరమైన దెయ్యం!" అన్నాడు రఘు—"అది నాకు దగ్గరగా వచ్చి ఎంతో క్రూరంగా చూసింది. అప్పుడే నా ప్రాణాలు పోయి నట్లనిపించింది...."

"నాకేసి ఎప్పుడూ క్రూరంగా చూడలేదే!" అంది కుసుమ.

"నేను దాన్ని పట్టుకోవాలనుకొన్నాను. చూపులతోనే నన్నశక్తుణ్ని చేసింది అది—" అన్నాడు రఘు. అతడి మాట ఇంకా వణుకుతూనే వుంది.

రమాకాంతం కుసుమ వంక చూసి—"ప్రొఫెసర్ కర్మ అడ్రసు చెప్పు!"అన్నాడు. ఇంకా జాడ్యం చేయడం మంచిదికాదని ఆయనకు తోచింది.

రమాకాంతం ఆ అడ్రసు తీసుకొని మర్నాడు ప్రొఫెసర్ కర్మను కలుసుకొన్నాడు.

"మీ యింటి గుమ్మందాటి కుడిపాదం లోపల పెట్టబోయే ముందు మీరు నాకు అయిదువేలూ అందించాలి. నేను మీ యింటి గుమ్మందాటి వెళ్ళేటప్పుడు దెయ్యాన్ని నాకూడా తీసుకుపోతాను...." అన్నాడు ప్రొఫెసర్ కర్మ.

ఆయన షరతులన్నింటికీ రమాకాంతం అంగీకరించాడు. "మా యింట్లో దెయ్యముందనిగానీ, దాన్ని మీరు

కదిల్చారని గానీ మీ రెవ్వరికీ చెప్పకూడదు—" అన్నాడు.

దీనికి ప్రొఫెసర్ అంగీకరించాడు.

సాయంత్రం ఆరింటికి రమాకాంతం, కర్మ కలిసి ఇల్లు చేరారు. ప్రొఫెసర్ గుమ్మం దగ్గరకు వచ్చి కుడికాలు పైకెత్తి ఆగిపోయాడు. రమాకాంతం వెంటనే అయనకు ఓ యాభై రూపాయల నోట్లకట్ట అందించాడు. ప్రొఫెసర్ తృప్తిగా అది జేబులో వేసుకొని ఇంట్లో పాదం పెట్టి—"ఆహా — చక్కటి పరిమళం — మీ యింట్లోని దెయ్యం ఎంతో అందమైనదయుండాలి—" అన్నాడు. ఆయన ముఖంలో పరవశం కొట్టొచ్చినట్లు కనబడుతోంది.

రమాకాంతం ఏమీ మాట్లాడలేదు.

ప్రొఫెసర్ కర్మ అందరితోటీ కలిసి భోంచేశాడు. పడుకొనేందుకు ఆయనకు మాధవరావు గది కేటాయించ బడింది.

ఆయన పక్కవాటాలోకి వెళ్ళి తలుపులు బిగించు కోగానే అంతా అక్కడే కూర్చుండిపోయారు. ఆ రాత్రికింకెవ్వరూ నిద్రపోరాదనీ ఏం చిత్రం జరుగు తుందో చూడాలనీ అంతా నిశ్చయించుకొన్నారు.

సరిగ్గా రాత్రి పన్నెండుంపావుకి పక్కవాటా తలుపులు తెరుచుకొన్నాయి. అందరూ ఆత్రుతగా గుమ్మంవైపే దృష్టిసారించారు.

అందరికీ గుమ్మందగ్గర ప్రొఫెసర్ కర్మ కనిపించాడు.

"వీధి తలుపులు తియ్యండి. మేము వెళ్ళిపోతాం—" అన్నాడు కర్మ.

రఘు పరుగున వెళ్ళి వీధి తలుపులు తీశాడు.

అప్పుడు ప్రొఫెసర్ కర్మ హాల్లో అడుగుపెట్టాడు.

అంతా ఊపిరిబిగబట్టి చూస్తూండగా ఆయన వెనకనే దెయ్యం కూడా హాల్లో అడుగుపెట్టింది. అంతవరకూ దెయ్యాన్ని చూడనివాళ్ళందరూ ఆసక్తిగా దాన్ని చూడసాగారు.

గుమ్మం సమీపిస్తూండగా కర్మ అన్నాడు—"మేము గుమ్మం దాటగానే వెంటనే తలుపులు వేసుకోండి. తెల్లారేదాకా ఎవరొచ్చినా తలుపు తియ్యకండి—"

ప్రొఫెసర్ కర్మ గుమ్మం దాటాడు. ఆయన వెనకనే దెయ్యం కూడా గుమ్మం దాటింది.

రఘు చటుక్కున తలుపులు వేసేశాడు.

"అయిదువేలు పోతే పోయాయిగానీ. దెయ్యం వదిలింది—" అంది శాంతమ్మ.

"మంత్రగాళ్ళయితే అయిదారొందల్లో వస్తారు. కానీ దెయ్యాన్ని వదల్చలేరు. దెయ్యాల్ని వదుల్చుకుందుకిదే శాశ్వతమైన ఉపాయం-"అంది కుసుమ.

6

దెయ్యం ఎలాగూ పోయిందని కుసుమ మాధవరావుకు జరిగిందంతా చెప్పింది. అతను కంగారుపడి తక్షణం ఇల్లు ఖాళీచేయాలన్నాడు. ఆమె ఎంత చెప్పినా వినలేదు. దెయ్యమున్న యింట్లో క్షణం కూడా ఉండలేనన్నాడతను.

టూర్నించి వచ్చాక అతడికి నాలుగురోజులు సెలవు దొరికిందట. ముందు సామానుతో ఊరు వెళ్ళి తిరిగివచ్చి తను ఇల్లు ఇంకోటి చూస్తానన్నాడు. అవసరమైతే తను ఒంటిగా వచ్చి హోటల్లో మకాం పెడతానన్నాడు.

ఈ దంపతుల తీరు రమాకాంతానికి విచిత్రంగానే తోచింది. భార్య దెయ్యాన్ని చూసి కూడా భయపడ

లేదు. భర్త దెయ్యం వెళ్ళిపోయిందని తెలిసి కూడా భయపడుతున్నాడు. ఏది ఏమైనా — "మా యింట్లో దెయ్యమున్నట్లు ఎవరికీ చెప్పొద్దు—" అని ఆయన ఆ దంపతులను ప్రత్యేకంగా కోరాడు.

ఇది జరిగిన మర్నాడు సాయంత్రం ఆరుగంటలకు ఆ యింటికి ఓ పొడువాటి మనిషి వచ్చాడు. అతడు లాంగ్ కోట్ తొడుక్కున్నాడు. హ్యాట్ పెట్టుకొన్నాడు.

"నేను మాధవరావుగారి కోసం వచ్చాను—" అన్నాడతను.

"ఆయన లేదు—" అన్నాడు రమాకాంతం.

"కాస్త లోపలకు రావచ్చా?" అన్నాడతను.

"రండి—కూర్చోండి—" అన్నాడు రమాకాంతం.

అతను వచ్చి కూర్చుని నెత్తిమీద టోపీ తీసేశాడు.

రమాకాంతం ఆ వ్యక్తిని చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు. నున్నగా గీసిన గుండు అప్పుడు బయటపడింది. అతడు చాలా భయంకరంగా వున్నాడు.

"వెళ్ళేటప్పుడు మాధవరావు మీకిచ్చిన బ్రీఫ్ కేసు కోసం వచ్చాను—" అన్నాడతను.

"బ్రీఫ్ కేసా? అలాంటిదేమీ యివ్వలేదే?" అన్నాడు రమాకాంతం.

"ఎందుకివ్వడు? ఈ శతమానాన్ని మోసం చేయాలని కూడా ఎవ్వడూ అనుకోడు. నన్ను మోసంచేసిన వాడి పేగులు కత్తి అవసరం లేకుండా నా చేతుల్తో బైటకు తీయగలనని మాధవరావుకు తెలుసు-" అన్నాడు గుండు వ్యక్తి.

"నిజంగా మాధవరావు మాకేమీ యివ్వలేదు—" అన్నాడు రమాకాంతం. గుండు వ్యక్తి అన్నమాటలు

తనకూ్కడా హెచ్చరిక అని గ్రహించడంవల్ల ఆయన శరీరంలో సన్నని వణుకు ప్రారంభమయింది.

గుండు వ్యక్తి లేచి నిలబడ్డాడు. లాంగ్ కోట్ విప్పాడు. పక్కనేవున్న కుర్చీమీద వేశాడు. ఇన్ షర్టును లాగి విప్పి దాన్ని లాంగ్ కోట్ మీద వేశాడు. ఒళ్ళంతా కండలే ఆ మనిషికి. అది ఉక్కు శరీరంలాగుంది. అతడొకసారి వ్యాయామం చేసేవాడిలాగానూ, మరోసారి కండల్ని ప్రదర్శించేవాడిలాగానూ ఒళ్ళు కదిపాడు.

పొడుగైన ఆ గుండుమనిషి అలా చేస్తున్నపుడు మనిషిలా గాక రాక్షసుడిలాగున్నాడు. రమాకాంతం పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి.

గుండు మనిషి మళ్ళీ చొక్కా వేసుకొని ఆపైన లాంగ్ కోట్ కూడా వేసుకొని మళ్ళీ కుర్చీలో కూర్చుని—"ఆ బ్రీఫ్ కేస్ గురించి ఏమన్నారూ?" అన్నాడు తాపీగా.

రమాకాంతానికి ఏం జవాబు చెప్పాలో తెలియదు. గుడ్లు మిటకరించి ఆ మనిషివైపే చూస్తూ వుండిపోయాడు.

"తొందరగా ఆ బ్రీఫ్ కేసు తెచ్చి యిస్తే నేను వెళ్ళిపోతాను—"

అతడు వెళ్ళిపోవాలని రమాకాంతానికీ వున్నది కానీ బ్రీఫ్ కేసు ఎక్కణ్నించి తెచ్చి యిచ్చేది?

"ఆ బ్రీఫ్ కేసు ఏ రంగుదో, అందులో ఏముందో చెప్పగలరా?"

"బ్రీఫ్ కేసు ఏ రంగైతే నాకెందుకూ? అందులో ఇరవై వేలు క్యాష్ వుండాలి—"

"ఇరవై వేలా?" రమాకాంతం నోరు తెరిచాడు.

"తీసుకొన్నప్పుడది చాలా చిన్న మొత్తంగా అని పిస్తుంది. తిరిగివ్వాల్సొస్తే చాలా పెద్ద మొత్తం అని పిస్తుంది. మాధవరావు వెళ్ళిపోయాడుగదా అని నేరం అతడిమీదకు తోసేస్తే నమ్మే రకం కాదు. నా యిరవై వేలూ నాకు అందకపోతే మీ యింట్లో రోజులొకరు చొప్పున గల్లంతవుతారు—" అన్నాడు శతమానం.

"కానీ ఇరవై వేలు నేనెక్కణ్ణించి తెచ్చి ఇచ్చేది?" రమాకాంతం ప్రపంచంలోని దుఃఖానికంతకూ ప్రతినిధిగా వున్న గొంతుతో అన్నాడు.

"మాధవరావిచ్చిన డబ్బు మీరెక్కడ పెట్టారో నాకేం తెలుసు? ఎక్కడ పెట్టారో అక్కణ్ణించి తెచ్చి ఇవ్వండి!" అన్నాడు శతమానం.

రమాకాంతం ఏదో అనబోయి ఊరుకొన్నాడు. ఇది మాధవరావు చేసిన పనే అయియుంటుంది. ఏ కారణం వల్లనో అతడీ మనిషికి ఇరవై వేలు బాకీపడ్డాడు. బాకీ తీర్చే సమయానికెక్కణ్ణించి చల్లగా జారుకొన్నాడు. ఈ శతమానం మూర్ఖుడు. అన్నంత పనీ చేస్తాడు. తనేం చెప్పినా నమ్మడు.

"నాకు కొంత వ్యవధి కావాలి!" అన్నాడు రమాకాంతం.

"ఎల్లుండి మధ్యాహ్నం రెండింటివరకూ మీకు వ్యవధి. ఆ సమయంలోగా మీరు నెహ్రూనగర్ పోస్టాఫీసులో మీ పేరునే ఆ యిరవై వేల రూపాయలనూ అందమైన పార్సిల్‌గా పంపుకోవాలి. అది మీ పేరునే అయినప్పటికీ నాకే చేరుతుంది. మీరేమీ కంగారుపడనవసరంలేదు—" అన్నాడు శతమానం.

రమాకాంతం ఆలోచిస్తున్నాడు. ఈలోగా తను

పోలీసు రక్షణ పొందితే ఎలాగుంటుందీ అన్న భావం కూడా ఆయనకు కలిగింది. ఆ భావాన్ని చదివినట్లుగా "పోలీసుల గురించి ఆలోచించవద్దు. నన్నెవ్వరూ ఏమీ చెయ్యలేరు. ఆఖరికి నా అంతట నేను చావాలనుకొంటే తప్ప ఆ మృత్యుదేవత కూడా నన్ను సమీపించలేదు..." అన్నాడు శతమానం.

అప్రయత్నంగా తలూపాడు రమాకాంతం.

"సరే—అయితే ఒకసారి మీ ఆఖరబ్బాయి శ్యామల రావునిలా పిలవండి—" అన్నాడు శతమానం.

"ఎందుకూ?" అన్నాడు రమాకాంతం కంగారుగా.

తన లాంగ్ కోట్ లోంచి ఉల్లిపాయంత బంతిలాంటి పదార్థాన్ని బైటకుతీసి రమాకాంతానికి చూపించాడు శతమానం—"ఇది బాంబు. మీ యింటిని ఒక్క క్షణంలో కూల్చేయగలదు. అయితే యిలాంటివి నేను మీవంటి వాళ్ళకోసం ఉపయోగించను. అవసరపడితే ఎలాంటి వాళ్ళమీద ఉపయోగించడానికీ సందేహించను. నేను చెప్పినట్లు వినకపోతే ఈ బాంబు పేల్చవలసిన అగత్యం పడుతుంది. మీరు ఇక్కడే కూర్చుని మీ ఆఖరబ్బాయి శ్యామలరావుని పిలవండి—" అన్నాడతను.

తడబడుతూ ఆఖరి కొడుకును పిలిచాడు రమాకాంతం.

శ్యామలరావు వచ్చేలోగా టోపీ పెట్టుకొన్నాడు శతమానం. అతడు రాగానే అభిమానంగా పలకరించి— "బాబూ—మీ నాన్నగారు నిన్ను నాతో తీసుకువెళ్ళ మన్నారు. చిన్న పని వుంది. రేపుగానీ, ఎల్లుండిగానీ మనం వెనక్కు వచ్చేస్తాం—" అన్నాడు.

విషయం రామాకాంతానికి అర్థమయింది. శ్యామల రావు తండ్రి వంక చూస్తే ఆయన అసహాయంగా తలా

డించాడు. శతమానం కొడుకుని తీసుకొని వెళ్ళిపోతూంటే ఆయన కుర్చీలోంచి వెనక్కి కూడా లేవలేదు.

7

జరిగింది విని శాంతమ్మ శోకాలు ప్రారంభించింది — "పసిపిల్లవాడిని ఆ రాక్షసుడు తీసుకుపోతూంటే అలా చూస్తూ ఎలా ఊరుకొన్నారండీ—" అని.

"నాన్నా — ఈ వ్యవహారమేం బాగోలేదు. ఈ లెక్కన రోజుకొక్కడొచ్చి ఏదో బాంబు చూపించి అడిగితే ఓ మనిషినిచ్చి పంపించేస్తూండాలా?" అన్నాడు రఘు.

రమాకాంతం నెమ్మదిగా ఇలా అన్నాడు — "అలా ఎన్నటికీ జరుగదు. ఇదంతా మన దౌర్భాగ్యం. మనకు చెడ్డరోజులు వచ్చాయి. అందుకే ఉన్న డబ్బంతా పోతోంది. ఆ మాధవరావు మూలంగా ఇదంతా జరిగింది. ఉన్న పళంగా వాడు ఇల్లు ఖాళీచేస్తానంటే నేను అందులో ఇంత మోసమున్నదని అనుకోలేదు. ఇక్కణ్నించి ఎవరికి పడితే వాళ్ళకు ఇల్లివ్వకూడదు. బాగా తెలుసున్న వాళ్ళకో, తెలిసున్నవాళ్ళు చెప్పినవాళ్ళకో యివ్వాలి. ఆ శతమానం మనం డబ్బు కాజేశామని అనుమానపడ్డాడు. లేకపోతే అతడు మనలాంటివాళ్ళ జోలికి రాడు—"

"అయితే ఇప్పుడంత డబ్బు ఎలా తెస్తాం?" అంది శాంతమ్మ.

"వడ్డాణాలు తాకట్టు పెడదాం!" అన్నాడు రమాకాంతం. ఆ మాట వింటూనే రమాదేవి చటుక్కున అక్కణ్నించి కదిలి వెళ్ళిపోయింది. తన వడ్డాణం కూడా తాకట్టు పెడతారని ఆమె భయపడినట్లుంది.

అయితే రమాకాంతం పెళ్ళయిన పిల్ల వస్తువులు వాడుకొనే మన స్తత్వం గలవాడు కాదు. ఆ యింట్లో ఆడపిల్లలందరికీ వడ్డాణాలున్నాయి. అవి తాకట్టుపెడితే ఇరవై వేలు తెచ్చుకోవడం పెద్ద కష్టంకాదు—

"మళ్ళీ వాటిని విడిపించేదెప్పుడు?"

"ఎప్పుడేమిటి? రెండు మూడు నెలల్లో విడిపించుకుందాం...."

రమాకాంతం పద్దులు రాయడంలో నిపుణుడు. గొప్ప గొప్ప వాళ్ళకాయన పద్దులు రాయడంలో సలహాలిచ్చి డబ్బు సంపాదిస్తూంటాడు. ఆ ఊళ్ళోనే కాక ఆ చుట్టుపక్కల పొరుగూళ్ళనుంచి కూడా ఆయనకు బేరాలు వస్తూంటాయి.

ఆ విధంగా ఆయన డబ్బు చాలా సంపాదిస్తున్నాడు. వడ్డీ వ్యాపారం చేస్తున్నాడు. అయితే ఆయన అప్పులిచ్చి పుచ్చుకొనేది చాలా తక్కువమందికి. వసూళ్ళు చేసే సామర్థ్యం ఆయనకు లేదు. అందుకని ఆయనకు అప్పులివ్వడం ఇష్టముండదు. ఆదాయం జప్తు చేసుకోవడం కోసం తనింట్లో కూడా ఆయన దొంగ ఋణ పత్రాలూ, దొంగపద్దులూ నడుపుతున్నాడు.

ఆ విధంగా యెందరినో ఇన్‌కంటాక్సు బారినుండి రక్షిస్తూ తను రక్షించబడుతూ వుండే రమాకాంతం తన డబ్బును ఎక్కువగా బ్యాంకుల్లో వుంచడు. ఇంట్లో కొంత రహస్యపుటరల్లో క్యాషుగానూ, మిగతాది నగలరూపేణా దాస్తున్నాడు. ఇన్నాళ్ళకు ఆయనకు కష్టాలొచ్చి పడ్డాయి. బంగారాన్ని తాకట్టు పెట్టే దుర్దశ జీవితంలో మొట్టమొదటిసారిగా కలిగింది.

రమాకాంతం బాధ వేరు .... ఇంతవరకూ వచ్చిన

కష్టాలు తను ఏదో విధంగా తట్టుకొన్నాడు. ఇలాగే కొనసాగితే నిజంగానే తను అన్నీ పోగొట్టుకొని నడి బజార్లో నిలబడాల్సిన అగత్యం పడుతుంది.

8

డబ్బు పోస్టు పార్సిల్‌గా పంపించి రమాకాంతం యింటికొచ్చేసరికి ఇంటిల్లిపాదీ ఉత్సాహంగా వున్నారు. శ్యామలరావు యింట్లో వున్నాడు.

"ఎక్కడున్నావురా? ఆ శతమానంగాడు ఇన్నాళ్ళూ నిన్నేం చేశాడురా?" అని రమాకాంతం కంగారుగా అడిగాడు. శ్యామలరావు ఉత్సాహంగా — "ఆయన చాలా మంచివాడు నాన్నా — ఈ వేళ వెళ్ళిపొమ్మన్నాడు కానీ నాకింకా రావాలని లేదు—" అన్నాడు.

శతమానం శ్యామలరావుని వదిలిపెట్టిన యింట్లో అతడీడువాళ్ళు అయిదారుగురు పిల్లలున్నారట. ఆ ఇంట్లో పిల్లలాడుకునేందుకు ఎన్ని రకాల గేమ్సున్నాయో లెక్క లేదుట. వాటికి మించి కార్టూన్ ఫిలిమ్స్ చూసుకునేందుకు మంచి ప్రొజక్టరు, బోలెడు ఫిలిమ్స్ వున్నాయట. రోజు క్షణంలా గడిచిపోయిందిట.

"నన్ను మళ్ళీ అయనతో పంపించండి నాన్నా!" అన్నాడు శ్యామలరావు.

"ఛ!—నోర్మూయ్—" అంటూ లోపలకు వెళ్ళిపోయాడు రమాకాంతం. జరిగిన నష్టానికి ఆయన గుండె మండిపోతోంది.

ఇప్పుడు తనేం చేయాలి? ఆ శతమానం, మాధవరావుల పైన ఎటువంటి ప్రతీకారం తీసుకోవాలి? అసలు ప్రతీకారం తీసుకోవడం ఎలా? వాళ్ళెక్కడున్నారో తెలియదు. తెలుసుకొనే అవకాశం లేదు.

రమాకాంతం ముఖ్యంగా మాధవరావుని దృష్టిలో ఉంచుకొన్నాడు. అతడు కూడా ఈ వ్యవహారంలో తోడుదొంగ అని ఆయన అనుమానం. అయితే ప్రొఫెసర్ కర్మ సంగతేమిటి? ఆయన వెనుక దెయ్యంగా వెళ్ళిపోయిన ఆ పిల్ల ....

ఆ పిల్ల ఈ వ్యవహారంలో ఉందనుకుందుకు లేదు. ఎందుకంటే ఆమె తన కళ్ళముందే శవం రూపంలో పడి వుండగా చూశాడు. మీదు మిక్కిలి పోలీసులామెను పరీక్షించారు. పోస్టుమార్టం గురించి తీసుకుని వెళ్ళారు.

రమాకాంతానికి అంతా అయోమయంగా వుంది. ఏది నిజమో, ఏది అబద్ధమో, మోసం ఎక్కడ జరిగిందో ఆయనకు తెలియడంలేదు. పోనీ ఇదంతా కలిపి మొత్తం మోసమా అనుకుందామా అంటే—మనసంగీకరించడం లేదు.

అయితే ఒక అనుమానం ఆయన్ను వేధిస్తోంది. తన ఇంట్లోని హత్యా విశేషం పేపర్లలో రాలేదు. పోలీసులు మళ్ళీ తనింటికి రాలేదు-ఆనందరావుని తీసుకొని వెళ్ళడం అయ్యాక ఈ కేసు ఏమయింది? ఆనందరావు ఏమయ్యాడు?

రమాకాంతం ఆత్రుత చంపుకోలేక ఒకో పోలీసు స్టేషనే వెళ్ళాడు. ఎవరో చెప్పుకుంటూండగా విన్నట్లు ఆనందరావు గురించి వాకబు చేశాడు. ఆయన నాలుగు రోజులు తిరిగాక తెలుసుకున్నదేమిటంటే పోలీసు రిజిష్టర్సులో యెక్కడా ఆ కేసు నమోదవలేదు. తను చూసిన ఇన్స్పెక్టర్ ఆ ఊళ్ళో లేడు.

అప్పటికి రమాకాంతానికి అనుమానం వచ్చింది. హత్యతో సహా ముత్తమంతా మోసమేనా? ఇలా

ఆలోచించాక ఆయన మొత్తం కథను మననం చేసుకున్నాడు.

ఎలాగో ఒక యువతి తన యింట ప్రవేశించి గదిలో చచ్చినట్లు పడుకున్నది. ఆమె ముఠాకు చెందిన వ్యక్తి ఇల్లు దెబ్బ కావాలని వచ్చి శవాన్ని తన కళ్ళబడేలా చేసి పరుగెత్తాడు. అతడే పోలీసుల్ని పంపించాడు. ఆ పోలీసులూ ముఠా వ్యక్తులే! వారు వచ్చి కాసేపు శవాన్ని పరీక్ష చేసి ఆ యువతిని తీసుకుపోయారు. అప్పుడు ఆనందరావు వచ్చాడు. అతడూ ఆ ముఠాలోని వ్యక్తియే! అతనూ, ఇన్స్పెక్టర్ వేషధారీ కలిసి తన్ను బుట్టలో వేశారు. అంతవరకూ బాగానే వుంది. పది వేలతో పోయింది.

ఆ తర్వాత మాధవరావు, కుసుమ యింట్లో ప్రవేశించారు. వారి ముఠాలోని వ్యక్తి అయిన ప్రొఫెసర్ కర్మకు అయిదు వేలు యిప్పించారు. చనిపోయినట్లు నటించిన యువతి దెయ్యంలా నటించి ప్రొఫెసర్ కర్మతో వెళ్ళిపోయింది.

అప్పటికీ వాళ్ళు తనని వదల్లేదు. శతమానం రంగంలోకి ప్రవేశించి ఇరవై వేలు పట్టుకుపోయాడు. అసలు పోస్టాఫీసులో రిజిష్టరు పార్సిలు చేసినప్పటికి కౌంటర్లోని మనిషి కూడా ఆ ముఠావాడే అయుంటాడు. అంటే వాళ్ళు తన దగ్గర మొత్తం ముప్ఫైఅయిదు వేలు కొట్టేశారు. కానీ ఈ ముఠాలో ఎంతమందున్నారు?

తన అనుభవాలు పురస్కరించుకొని చూస్తుంటే ఈ ముఠాలోని వాళ్ళు పది పదిహేనుమందయినా వుంటారు. అంటే తన దగ్గర కొట్టేసిన డబ్బు మనిషికి మూడువేలు

కూడా రాదు. వాళ్ళు పడ్డ శ్రమ, తీసుకొన్న రిస్కు-సామాన్యమైనది కాదు. మనిషికి మూడు వేల కోసం ఇంత శ్రమపడ్డారంటే నమ్మశక్యంగాలేదు.

బాగా తెగించిన వాళ్ళు తప్ప ఇలాంటి పథకాలు వేయరు. అంతలా తెగించినవారు ఇంత స్వల్ప ఆదాయం కోసం ఇంతగా శ్రమపడరు. అదీకాక ఈ ముప్పైఅయిదు వేలకోసం వాళ్ళు కొన్ని వారాలపాటు శ్రమపడవలసి వచ్చింది.

రమాకాంతం ఆలోచనలు మరికాస్త దూరం వెళ్ళే సరికి తన ఆలోచనలు తప్పుదారిలో పడుతున్నాయని పించింది. హత్యే జరిగే ఉం టుం ది. పోలీసులా ఆ శవాన్ని తీసుకుపోయే ఉంటారు. ఆనందరావు ఇప్పుడు జైల్లోనే ఉండివుంటాడు. చనిపోయిన ఆ యువతి దెయ్యమయ్యే ఉంటుంది.

రమాకాంతం ఆలోచనలు అక్కడ ఆగాయి.

వికృతంగా మారిన ఆ యువతి రూపం క్షణమాత్రంలో ఆయనకు వణుకును తెప్పించింది. ఐతే ఆ వికృత రూపం....

ఆలోచన ఆపి ఆయన రఘుని పిలిచాడు. రాగానే—

"ఏరా ఆ పిల్లను దెయ్యంగా నువ్వు కూడా చూశావు. అది వికృత రూపంలో వున్నప్పుడు నీకేమనిపించింది? బాగా ఆలోచించి చెప్పు. ఆమె మాస్కుగానీ వేసుకో లేదుకదా!" అన్నాడు.

రఘు ఆలోచించి — "ఏమో నాన్నా — ఇప్పుడు చెప్పడం కష్టం. అప్పుడు భయంలో ఇంకేమీ తెలియ లేదు. అందులోనూ దగ్గరకు వచ్చి నాకేసి చూడగానే ఏదో మానవాతీత శక్తి అనిపించింది. అది దెయ్యమే అనిపించింది—" అన్నాడు.

"కొంతమందికి హిప్నాటిక్ పవర్ ఉంటుంది. దాంతో వాళ్ళు మనుషుల్ని విభ్రాంతుల్ని చెయ్యగల్గుతారు. మనని వాళ్ళు చాలా తెలివిగా మోసగించారని నా అనుమానం" అన్నాడు రమాకాంతం. రఘు తండ్రి వంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

అప్పుడు రమాకాంతం మొత్తం తన అనుమానాలన్నింటినీ వివరించి కొడుక్కు చెప్పాడు. రఘు అదంతా విని—"మనింటికొచ్చిన ఇన్స్పెక్టర్ ఈ ఊళ్ళోలేడు. ప్రొఫెసర్ కర్మ మనకు మళ్ళీ దొరకలేదు. దీన్నిబట్టి చూస్తూంటే మీ ఊహ సరైనదేననిపిస్తోంది. అయినా కొద్ది వారాల శ్రమకు, రిస్కుకు మనిషికి మూడువేలతో తృప్తిపడే ముఠా యిలాంటి కార్యక్రమం తలపెట్టదు. బహుశా ఆనందరావు, ప్రొఫెసర్ కర్మ, శతమానాలకు లాగే ఇంకా ఎవరైనా మనింటికి డబ్బుకు వస్తారేమో! మనం చాలా జాగ్రత్తగా వుండాలి!" అన్నాడు.

కొడుకిలా అనగానే రమాకాంతం బెంగపెట్టుకొన్నాడు. అతడు చెప్పిందాంట్లో వాస్తవముంది. ఆ ముఠా తననుంచి లక్షదాకా రాబట్టుకోవాలంటే తన పని అయిపోయినట్లే! ఇంతవరకూ వచ్చిన నష్టాన్నెలా కూడదీసుకోవాలా అని తను ఆలోచిస్తున్నాడు. ఇంక ఎట్టి నష్టాన్నీ ఊహలో కూడా భరించలేడు.

"నేను వీర్రాజుగారిని కలుసుకొని వస్తాను—" అన్నాడు రమాకాంతం.

రఘు తండ్రివంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

వీర్రాజుగారికి రమాకాంతంతో ముఖ్యమైన పనివుంది. ఆయన డబ్బు కూడా బాగా ముట్టజెపుతాడు. అయితే ఆయనతో వ్యవహారంలో చాలా చక్కులున్నాయని

రమాకాంతం ఓ పట్టాన ఆయన పని చూడడు. సాధ్యమైనంత వరకూ తప్పించుకు తిరుగుతాడు. వెతుక్కుంటూ రమాకాంతం, వీర్రాజు దగ్గరకు వెళ్ళాడంటే ఆయన ఎగిరి గంతేస్తాడు.

9

ఏ వేళలో న్యాయం కావాలనుకున్నా ప్రభుదర్శనం కలిగించే న్యాయ గంట కొన్ని రాజ్యాల్లో ఉండేదట. వీర్రాజు ప్రభువు కాకపోయినా, రాజ్యాలు లేకపోయినా ఆయనకూ న్యాయగంట అవసరముంది. ఆ న్యాయ గంట పేరు గంటయ్య.

రమాకాంతం గంటయ్యనే కలుసుకొన్నాడు.

“మంచి టైములో వచ్చారు బాబూ—అయ్యగారు మంచి మూడ్‌లో వున్నారు—” అన్నాడు గంటయ్య.

మూడ్ అనగానే రమాకాంతం గుండెల్లో రాయి పడింది. వీర్రాజుకి మంచి మూడ్ అందమైన కొత్త ఆడపిల్ల దొరికినప్పుడేనని ఆయనకు తెలుసును. అందుకు రమాకాంతం అభ్యంతరమేమీ లేదు. ప్రపంచంలో సత్ప్రవర్తన తరఫున ఆయన వకాల్తా నామా ఏమీ తీసుకోలేదు. ఆడవాళ్ళ విషయంలో కాస్త ముడి కట్టుకున్నా డబ్బు విషయంలో అంతో యింతో గడ్డికరుస్తూనే వున్నాడు. కాబట్టి తనో ఆదర్శపురుషుడనుకుందుకు వీల్లేదు. ఇబ్బంది అల్లా ఏమిటంటే వీర్రాజుకో సరదా వుంది. తనలాంటి వాళ్ళతో మాట్లాడేటప్పుడు ఆడవాళ్ళతో అసభ్యంగా సరసాలాడ్డం ఆయన హాబీ.

తన యిబ్బంది నాయన పట్టించుకోడు. ఆయన, ప్రియురాలు — మూడో మనిషి లేనట్లే చనువుగా ప్రవర్తిస్తారు. ఆయన తనతో వ్యాపార విషయాలు చర్చి

స్తూంటే ఆమె డిస్టర్బ్ చేస్తూంటుంది. ఆ ప్రియురాలు తన ఉనికిని గుర్తించదు. అతడిని రకరకాలుగా రెచ్చగొడుతూ తన వైపు దృష్టి మరల్చుకొనేందుకు ప్రయత్నిస్తుంది. ఆమెను మృదువుగా అనునయిస్తూ సంభాషణ కొనసాగిస్తాడు వీర్రాజు.

ఈ విధంగా రమాకాంతం చాలామార్లు ఇబ్బంది పడ్డాడు. ఆ ఇబ్బంది పలురకాలు. అందులో మనసు చలించడం కూడా ఒకటి.

ఇప్పుడూ వీర్రాజు మంచి మూడ్‌లో వున్నాడంటే తన ఇబ్బంది తనకు తప్పదు. కానీ ఇప్పుడు డబ్బు అవసరం.

తన ఇబ్బందిని రమాకాంతం వీర్రాజుకు చెప్పలేదంటే అందుకు మొహమాటం ఒక్కటే కారణంకాదు. వీర్రాజు కోటీశ్వరుడు!

రాత్రి ఎనిమిది గంటలకు ముహూర్తం పెట్టాడు గంటయ్య.

రమాకాంతానికి మంచి భోజనం ఏర్పాటయింది. భోం చేశాక గంటయ్య ఆయనకు స్వయంగా మారువేషం వేశాడు. గంటయ్య హస్తకౌశలంతోపాటు, గెడ్డం మీసాలు కూడా తోడ్పడగా రమాకాంతం రూపం పూర్తిగా మారిపోయింది.

వీర్రాజు విలాసమందిరం ఊరి మధ్యలోనే వుంది. డబ్బుంటే బహిరంగంగా తప్పులు చేయొచ్చుననడానికి ఆ విలాసమందిరం ఒక చిహ్నం.

వీర్రాజుకు డబ్బున్నా సమాజంలో మరీ అంత గౌరవ ప్రతిష్ఠలు లేవు. పోలీసుల కన్ను ఆయనపై వున్నది. ఆయనతో దగ్గరగా తిరిగే సామాన్యులను

పోలీసులు వేధిస్తూంటారు కూడా. రమాకాంతం వీర్రాజును మారువేషంలో కలుసుకొనే కారణం కూడా అదే! పోలీసులు వీర్రాజును పట్టుకొనే అవకాశం కోసం వేచివున్నారని కూడా చెప్పుకుంటారు. తనకు వ్యతిరేకంగా ఉండే సాక్ష్యాలను నిర్దాక్షిణ్యంగా అణచివేయగల సామర్థ్యం, దౌష్ట్యం—రెండూ ఉండడంవల్ల వీర్రాజు ఇంకా జైలుకు వెళ్ళలేదని చాలామంది అనుకుంటూంటారు.

ఏది ఏమైనా పోలీసుల సానుభూతి పొందని ధనవంతుల్లో అతడొకడని చాలామందికి తెలిసినట్లే—రమాకాంతానికీ తెలుసు.

రమాకాంతం వీర్రాజు విలాస మందిరానికి వెళ్ళాడు. ఆ మందిరంలో వీర్రాజుకో అంతఃపుర మందిరమున్నది. అందులోనికి తప్ప ఎందులోనికైనా వెళ్ళాలని రమాకాంతం అనుకుంటాడు. కానీ ఎప్పటిలాగే ఈ రోజూ ఆ మందిరంలోకే వెళ్ళవలసి వచ్చింది.

ఆ గదిలో నాలుగు గోడలకూ శృంగారభరితమైన తైలవర్ణ చిత్రాలు తగిలించి వున్నాయి. గదిలో అడుగు పెట్టగానే మత్తెక్కించే పరిమళం. గది మధ్యలో అందమైన పాన్పు. పాన్పుమీద వీర్రాజు. పాన్పుకు దగ్గర్లో సుఖంగా కూర్చోడానికో సోఫా. అది రమాకాంతం కోసం. సోఫాముందొక చిన్న బల్ల. బల్ల మీద పద్దు పుస్తకాలు. పోలీసులు పట్టుకొన్నా అర్థంచేసుకోలేని ఆ పుస్తకాలకు భాష్యం చెప్పి మార్పులూ, చేర్పులూ చేయగల సామర్థ్యం రమాకాంతంలాంటి కొద్దిమందికే ఉంటుంది.

గదిలో స్త్రీలు లేకపోవడం చూసి రమాకాంతం

తేలికగా నిట్టూర్చాడు. ఈ రోజు తన అదృష్టం బాగుంది.

మంచంమీద వీర్రాజూ, సోఫాలో రమాకాంతం కాసేపు వ్యాపార విశేషాలు చర్చించారు. సమస్య లొకొక్కటే చెప్పుకుపోతున్నాడు వీర్రాజు. ఒకటి కాదు — రెండు కాదు — అరవై లక్షల బ్లాక్ మనీ బైటకు తియ్యాలి.

రమాకాంతం రకరకాల స్కీములు చెప్పాడు. వాటన్నింట్లోనూ ఆయన బ్లాకు మనీ ఎప్పుడో పెట్టాడు. ఈ డబ్బు బైటకొచ్చే ఉపాయం చెబితే రమాకాంతానికి యాభై వేలు ఇస్తానన్నాడు వీర్రాజు. అందులో ఆశ్చర్య మేమీ లేదు. ఆ పూట తిండి ఎలాగా అని ఏడ్చేవాళ్ళున్న ఈ దేశంలోనే ఓ చిన్న పనికి యాభై వేలు పారితోషి కంగా ఇవ్వగల షారులూ ఉన్నారు. ఇలాంటి బేరం ఆయన దగ్గరున్నదని రమాకాంతానికి తెలుసు. అయితే రావడానికి సంకోచించాడు.

తను ఇచ్చే సలహాల్లో రిస్కులుంటాయి. ఒకోసారి ఆ సలహా ఫెయిలై పోవచ్చు. వీర్రాజు బహుమానం ఎంత ఘనంగా వుంటుందో, శిక్ష కూడా అంత క్రూరం గానూ ఉంటుంది. అందుకే భయపడ్డాడు. కానీ ఇప్పుడు డబ్బు అవసరం రావడంతో అన్ని రిస్కులూ తీసుకో దలిచాడు.

ఇంతవరకూ ఎవ్వరికీ ఇవ్వని సలహా అది!

రమాకాంతం చెప్పింది వింటూనే అప్రయత్నంగానే- "శభాష్!" అన్నాడు వీర్రాజు-"యూ ఆరే జీనియస్-" అంటూ వందరూపాయల కట్టలు రెండు ఆయనమీదకు విసిరి—"ఇది అడ్వాన్సు...." అన్నాడు.

తర్వాత పద్దులు గురించి చర్చ ప్రారంభమయింది.

సరిగ్గా అప్పుడే గదిలో వీణనాదం వినిపించింది. అది కాలింగ్ బెల్ అని రమాకాంతానికి తెలుసు. వీర్రాజు మంచంమీది ఒక స్విచ్ నొక్కాడు.

తలుపులు తెర్చుకొని ఎవరో గుమ్మంలోకి అడుగు పెట్టిన శబ్దమయింది. రమాకాంతం వీపు తలుపువేపు వుంది. ఆయన వెనక్కి తిరగలేదు!

"ఇలా దగ్గరగా—రా!" అన్నాడు వీర్రాజు.

రమాకాంతం మనసు బాధగా మూలిగింది. ఆయన శరీరంలో వేడిమి కూడా హెచ్చింది. ఒక గంటసేపు ఆశ....వీర్రాజుతో వినోదం....

"ఇంకెవరో ఉన్నారు....నాకు సిగ్గు...." ఆ కంఠ స్వరం ఎంతో తీయగా వీణ మీటినట్లుగా ఉన్నది.

"ఫరవాలేదు....రా...." అన్నాడు వీర్రాజు.

"రాలేను....నాకు సిగ్గు...." అందా కంఠస్వరం.

"సిగ్గంటే కుదరదు..నృత్యం చేస్తానని మాటిచ్చావు."

"చేస్తాను....కానీ .... నృత్యమెక్కడ!" అందా కంఠస్వరం.

"ఇప్పటినుంచీ బేరాలెందుకు? ముందు నృత్యంచేయి" అంటూ మంచంమీది పలుచటి దుస్తులు ఆమె వైపుగా విసిరి—"ఇవి వేసుకో!" అన్నాడు.

"బట్టలు మార్చుకోనా—నాకు సిగ్గు!" అందామె.

"సిగ్గుపడడానికా నీవు డబ్బిచ్చింది!" అన్నాడు వీర్రాజు.

"మీరైతే ఫరవాలేదు .... కానీ ఇంకెవరో?" అందామె.

"మీరు వెనక్కి తిరక్కండీ — నా ప్రియురాలు

బట్టలు మార్చుకుంటుంది....” అన్నాడు వీర్రాజు.

రమాకాంతం వెనక్కి తిరగలేదు.... కానీ ఓ నగ్న సుందరి అతడికి నలువైపులా కనిపిస్తోంది. అది చాలదనట్లు వీర్రాజు కామెంటరీ ప్రారంభించాడు. ఆమెను అతడు వర్ణిస్తున్నాడు. ఏం చేస్తున్నదో, ఎలా ఉన్నదో....

ఆమె బట్టలు మార్చుకోవడం అయినట్లుంది....వీర్రాజు నృత్యం ప్రారంభించమన్నాడు. అతడు మంచంమీద కూర్చునే ఓ స్విచ్ నొక్కగానే గదిలో పాశ్చాత్య సంగీతం ఆరంభమయింది. ఆమె రమాకాంతం ముందుకు రాకుండా వెనుకనే ఉండి నృత్యం చేస్తోంది. ఆమె శరీరాన్నెలా కదపాలో వీర్రాజు సూచనలిస్తున్నాడు. రమాకాంతం పుస్తకాలు చూస్తున్నాడేకానీ దృష్టి కేంద్రీకరించలేకపోతున్నాడు. వీర్రాజు కిదేం ఆనందమో! తన ముఖ్యమైన పని అయిపోగానే ఆయన ఏదో వంక పెట్టి గంటైనా తననలా కూర్చోబెడతాడు. ఆయన వెళ్ళమనే దాకా తను వెళ్ళడానికి లేదు.

అయితే ఈ యువతి ఎవరోగానీ నెరజాణలా వుంది. అరగంటలోనే రమాకాంతానికి వెళ్ళిపోవడానికి అనుమతి లభించింది. అంటే దాని అర్థం — వీర్రాజు ఆ యువతి పొందుకోసం తహతహలాడుతున్నాడన్నమాట!

రమాకాంతం లేచి వెనుదిరిగాడు. వీర్రాజు నంతగా తహాపహాలాడిస్తూ అంత సేపూ తనకు కనబడకుండా నర్తించిన ఆ యువతి ముఖం చూడాలని ఆయనకు కుతూహలంగా వుంది. అప్రయత్నంగా ఆయన ఆమెను చూశాడు. అదే కుతూహలం ఆమెను కూడా వేధించినదేమో — అదే సమయంలో ఆమె కూడా తలెత్తి ఆయన వంక చూసి— వెంటనే తల దించుకుంది.

అప్సరసలా మిసమిసలాడిపోతున్న ఆ యువతి ముఖం చూసి రమాకాంతం ఆశ్చర్యపోయాడు. ఆమెను ఇది వరలో చూశాడు. తన యింటినుంచి ప్రొఫెసర్ కర్మ వెనుక దెయ్యం రూపంలో నడిచి వెళ్ళిపోయిన వనిత రూపం ఇలాగే ఉంటుంది.

మాతురాలిగా పడివున్న, దెయ్యంలా గదిలో తిరిగిన, ప్రొఫెసర్ కర్మ వెనుక నడిచిన ఆ రూపం — తన హృదయంలో చెరగని ముద్ర వేసుకుంది.

అయితే ఇదెలా సాధ్యం? ఆమె ఇక్కడికెలా వచ్చింది? తను మోసపోవడం సంగతి సరే — ఆమె ఇక్కడేం చేస్తుంది? వీర్రాజును కూడా మోసగించి బ్రతకగలదా ఆమె!

ఆమె తనను గుర్తుపట్టిందా! పట్టివుండదు. తను మారు వేషంలో ఉన్నాడు. ఈ వేషంలో తనను తన భార్య కూడా గుర్తించలేదు.

ఆమె గురించి తను వీర్రాజుకు చెప్పాలా? చెబితే ఆయనిప్పుడు వింటాడా? ఈ విలాస మందిరంలో వీర్రాజు కెదురులేదు. ఆయన మంచి మూడ్‌లో వున్నాడు ఇప్పుడాయనకు రసభంగం చేయడమెందుకు?

ఎటొచ్చీ తనే ఈ యువతి ముఠా గురించి తెలుసుకోవాల్సి ఉంది. ఎలా? తనకు ముప్పైఅయిదు వేలు క్షవరం చేసిన ఈ ముఠాను అంత సులభంగా వదల కూడదు. వాళ్ళ ఉనికి తెలుసుకొనే అవకాశం వచ్చింది.

రమాకాంతం గదిలోంచి బయటకు వచ్చాడు. అయితే ఆయన వెంటనే విలాసమందిరంనుంచి వెళ్ళిపోలేదు. అక్కడేం జరుగుతుందోనన్న కుతూహలం ఆ యువతి వివరాలు తెలుసుకోవాలన్న ఆసక్తి ఆయన్ను అక్కడే

వుండేలా చేశాయి.

విలాసమందిరంలో అతిథుల కోసమని ఒక గదివుంది. రమాకాంతానికి అందులో ఉండాలని వుంది. అదృష్ట వశాత్తూ అది ఖాళీగానే వుంది. వెంటనే ఏర్పాటు జరిగింది.

అప్పుడు టైము పదికావస్తోంది. రమాకాంతానికి నిద్ర పట్టలేదు. ఆయన ఆలోచనంతా అంతఃపుర మందిరం మీదనే వున్నది. ఆ యువతి ఎప్పుడు బైటకు వస్తుంది? ఆమె ఆచూకీ ఎలా తీయాలి? ... ఇవే ఆలోచనలతడిని వేధిస్తున్నాయి.

సరిగ్గా పదిన్నరకు కాబోలు .... విలాసమందిరంలో కలకలం బయల్దేరింది. ఎవడో దొంగ...వాడిని పోలీసులు తరుముతున్నారు. వాడు పారిపోతూ విలాసమందిరంలో దూరాడు. పోలీసులు వాడిననుసరించారు. వాడెక్కడ మాయమయ్యాడో తెలియదు. కానీ పోలీసులు అంతఃపుర మందిరంలో ప్రవేశించారు.

వారక్కడ ప్రవేశించేసరికి గదిలో వీర్రాజు ఓ శవం ముందు నిలబడి వున్నాడు. పోలీసుల్ని చూస్తూనే ఆయన తడబడినా తమాయించుకొని—"ఈమె ఆత్మహత్య చేసు కుంది!" అన్నాడు.

"దొంగను వెంటాడుతూ వస్తే — హత్య కేసు దొరి కింది—" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్. ఆయన ఆ ప్రాంతాన్ని పరిశీలిస్తూ వీర్రాజును ప్రశ్నలు వేయసాగాడు. తర్వాత తన మనిషిని పంపించి అప్పటికి వ్రేలిముద్రల నిపుణుడు, డాక్టరు, ఫోటోగ్రాఫర్ వగైరాలను రప్పించాడు.

వీర్రాజు జరిగిందంతా నిజమే చెప్పాడు.

తనకు స్త్రీ వ్యసనముంది. డబ్బిచ్చి ఆడవాళ్ళను

రప్పించుకున్నాడు. అలాగే ఈమెను రప్పించుకున్నాడు. మొదట్నుంచీ ఆమె నృత్యం మాత్రం చేస్తానంది. ఆమె అందానికి మోజుపడి రప్పించుకున్నాడు. వచ్చేక డబ్బుకు లొంగదా అనుకున్నాడు. లొంగలేదు. బలవంతం చేయబోయాడు. బ్రతిమాలింది. వినలేదు. వెంటనే తన బొడ్లోంచి బాకుతీసుకొని పొడుచుకొని చనిపోయింది.

వీర్రాజు కథ విని ఇన్స్పెక్టర్ నవ్వాడు. ఆ నవ్వు చూడగానే వీర్రాజు పైప్రాణాలు పైనే పోయ్యాయి. అసలే పోలీసులు తనపై పగబట్టి వున్నారు. ఈ అవకాశంతో తనను హంతకుణ్ని చేసి కోర్టులో నిలబెడతారు. తను సంపాదించిన యింత డబ్బూ వృథా!

"ప్రస్తుతానికి మీ కథ నమ్ముతున్నాం. కానీ రికార్డు చెయ్యడంలేదు. యింతకంటే మంచి కథేదైనా ఆలోచించి వుంచండి — రేపు వచ్చినపుడు చెబుదురుగాని. మేమింక శవాన్ని పోస్టుమార్టంకు తీసుకువెళ్ళాలి!" అన్నాడు పోలీసు ఇన్స్పెక్టర్.

శవాన్నీ, ఆ గదినీ వివిధ కోణాల్లో ఫోటోలు తీయడం అయింది. శవాన్ని అంబులెన్స్‌లో ఎక్కించేక వీర్రాజు ఇన్స్పెక్టర్ని పిలిచాడు....

"నేను నిజంగా నిర్దోషిని. కానీ చట్టానికి కళ్ళు లేవు. ఈ పరిస్థితుల్లో నన్ను నేను కాపాడుకోవడానికి నా దగ్గర డబ్బు తప్ప ఏమీలేదు. అది ఎంతైనా ఖర్చు పెట్టగలను. నన్ను రక్షించే ఉపాయం చెప్పండి!" అన్నాడు వీర్రాజు.

ఇన్స్పెక్టర్ అదోలా నవ్వి—"హంతకుడు దొరక్కపోతే మా ఉద్యోగాలే పోతాయి. మిమ్మల్నొదిలిపెడితే మాకీ కేసులో హంతకుడు దొరకడు. ఇది ఆత్మహత్య

కాదనీ, హత్య అనీ డాక్టరు ధృవపరిచాడు. డాక్టరు రిపోర్టు మార్చడం చాలా ప్రమాదకరం. ఈ విషయంలో నేనో సాయం చేయగలను. ఆనందరావని ఒకతనున్నాడు. డబ్బు తీసుకొని ఎదుటివాళ్ళ నేరాలు తనమీద వేసు కుంటాడతను. ఛార్జి చాలా ఎక్కువ. దొంగతనాలకైతే వేలల్లోనూ హత్యలకైతే లక్షల్లోనూ ఛార్జి చేస్తాడు. అతణ్ణి నేరానికి ఒప్పించగలిగితే అప్పుడు మేమూ మీ దగ్గర తృణమో, పణమో తీసుకుంటాము—" అన్నాడు.

వీర్రాజు కాసమయంలో ఇంకేమీ తెలియడంలేదు. ఆయన అర్జంటుగా ఆనందరావు అడ్రసు తీసు కున్నాడు.

10

మొత్తం వ్యవహారమంతా రమాకాంతం రహస్యంగా కనిపెడుతూనే వున్నాడు. ఆయన అతిథి గదిలోంచి బయటపడి ఆ పోలీస్ జీపునూ, ఆంబులెన్సునూ రహస్యంగా వెంటాడాడు ఓ టాక్సీ సహాయంతో. అవి ఒకచోట ఆగాయి. అందులోంచీ ఆ యువతితో సహా అంతా దిగి తలోవైపు నడిచారు.

రమాకాంతం ఈ అవకాశానుపయోగించుకున్నాడు. ఆయన ఆ యువతిని అనుసరించాడు. ఆమె పూర్తిగా ఒంటరిదనీ తనకేమీ ప్రమాదంలేదనీ ధృవపర్చుకొని ఒకచోట ఆమెను అటకాయించి—తన గడ్డం, మీసాలు పీకి "నా పేరు రమాకాంతం! నువ్వు నా యింట్లో దెయ్యంలా నటించావు. నీ గుట్టంతా తెలుసుకొన్నాను—" అన్నాడు.

ఆ యువతి కణకిపోతూ — "మీరిందాకా వీర్రాజు గదిలో వున్నారు కదూ—అప్పుడు నేను మిమ్మల్ని గుర్తు

పట్టలేదు...." అంది.

"కానీ నేను నిన్ను గుర్తుపట్టాను. మీ నాటకమంతా చూశాను. రేపు దీనికి స్వస్తివాచకం పలుకుతాను...." అన్నాడు రమాకాంతం.

అప్పటికాయువతి కాస్త తేరుకొని — "అది మీకే ప్రమాదం. మా ముఠా చాలా ప్రమాదకరమైనది. మా రహస్యం తెలుసుకున్నవారు బ్రతికుండరు...." అంది.

"ముందు నీ బ్రతుకు చూద్దాం—" అన్నాడు రమాకాంతం.

ఆమె ఇంకా నిబ్బరంగా—"రమాకాంతంగారూ—మీది పెద్ద కుటుంబం. మా ముఠా మిమ్మల్ని ముప్పై అయిదు వేలతో వదిలిపెట్టింది. డబ్బుతో తృప్తిపడిన మమ్మల్ని రక్తం కోసం ఆత్రపడేలా చేయకండి. మేము చుక్క రక్తం లేకుండా మా కార్యక్రమాలనములు జరుపుకుంటాము. మీ కారణంగా అది మారకూడదు..." అంది.

ఆమె గుండె నిబ్బరాన్నీ ఈ హెచ్చరికనూ విని రమాకాంతం భయపడ్డాడు. ఆమె తన మాటలతో ఆయన్నింకా భయపెట్టింది. తనవంటివారు ఇలాంటి ముఠాకు ఎదురుతిరగడం మంచిదికాదని రమాకాంతం గ్రహించాడు.

"కానీ మీరు ఇప్పటికే మా రహస్యం తెలుసుకొన్నవారయ్యారు. మా ముఠా మిమ్మల్ని వేటాడుతుందో ఏమో!" అందా యువతి.

ఆమె ఓ మోసగత్తె! రమాకాంతం ఆమెవల్ల మోసపోయి ఈ నాటికి పట్టుకున్నాడు. కానీ పట్టుబడ్డ ఆ మోసగత్తె ఆయన్నే బెదిరిస్తోంది.

"తప్పించుకొనే దారిలేదా?" అన్నాడు రమాకాంతం.

"నేను వాళ్ళకు చెప్పను. వీర్రాజు దగ్గర మా ప్లాన్ సక్సెస్ అయితే మీ గురించి నేను వాళ్ళకు చెప్పవలసిన అవసరమూ ఉండదు. ఫెయిలయిందా మీకు మూడింది."

రమాకాంతం తేలిగ్గా నిట్టూర్చి—"వీర్రాజు దగ్గర్నుంచి ఎంత లాగాలనుకుంటున్నారు?" అనడిగాడు.

"వీలునుబట్టి పదో, పదిహేనో లక్షలు...." అందా యువతి.

అప్పుడు రమాకాంతానికో అనుమానం వచ్చింది "మీది చాలా పెద్ద ముఠా! మీవి చాలా పెద్ద ఎత్తులు. అలాంటప్పుడు ముఫ్ఫైఅయిదువేల కోసం నాలాంటి పేదవాడి మీద ఎందుకు పడ్డారు?"

ఆ యువతి నవ్వి — "మేము తీసుకొనే రిస్కు సామాన్యమైనది కాదు. ప్రాణాలు పోవచ్చు. శాశ్వతంగా జైలుపాలు కావచ్చు....ఒకరు కాదు....ఇద్దరు కాదు.... ఎందరో ముఠా వ్యక్తుల రహస్యాలు బయటపడవచ్చు."

"అయితే?" అన్నాడు రమాకాంతం.

"అందుకని మేము ఎప్పుడే పెద్ద కార్యక్రమం తలపెట్టినా ముందుగా రిహార్సల్సు వేసి చూసుకుంటాము..."

రమాకాంతం అవాక్కయిపోయాడు. ఆ యువతి దర్జాగా అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయింది.

—:ఐ పో యి ం ది:—